

חומש רס"י משולב

פרשת צו, ויקרא ו - ה, צ"ז פסוקים

פרקו

(א) וַיְדַבֵּר יְקוֹק אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לְאָמְרוֹ:

מערב, שהוא לצד אהל מועד אֶל-פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ. הוא הדרום, שהוא פניו של מזבח, שהכבש נתון לאותו הרוח:

(ח) וְהָיִים מִמֶּנּוּ מֵהַמְּחוּבָר, שיהא עשרון שלם בבת אחת בשעת קמיצה בְּקִמְצוֹ שלא יעשה מדה לקומץ מִסֵּלֶת הַמִּנְחָה וּמִשְׂמֹנֶה מכאן שקומץ ממקום שנתרבה שמנה. המנחה. שלא תהא מעורבת באחרת וְאֵת כָּל-הַלֶּבֶנָה אֲשֶׁר עַל-הַמִּנְחָה וְהַקֵּטֹרֶת הַמִּזְבֵּחַ שֶׁמֶלֶקֶט את לבונה לאחר קמיצה ומקטירו. ולפי שלא פירש כן אלא באחת מן המנחות בויקרא (ב, א - ג), הוצרך לשנות פרשה זו, לכלול כל המנחות כמשפטן רַיַח נִיחַח אֲנִיחָה לִיקוֹק:

(ט) וְהִנְתַּרְתָּ מִמֶּנָּה יֶאֱכְלוּ אֹהֲרָן וּבָנָיו מִצֹּת תֹּאכְלוּ בְּמָקוֹם קֹדֶשׁ ואיזהו, בחצר אהל מועד בַּחֲצַר אֹהֲל־מוֹעֵד יֶאֱכְלוּהָ:

(י) לֹא תֹאכְלוּ חֶמֶץ חֶלְקָם אִף הַשִּׁירִים אֲסוּרִים בַּחֲמֵץ נִתְּנִי אֲתָהּ מֵאִשֵּׁי קֹדֶשׁ קִדְּשִׁים הִוא כַּחֲטָאִת וְכַאֲשֶׁם. מנחת חוטא הרי היא כחטאת, לפיכך קמצה שלא לשמה פסולה. מנחת נדבה הרי היא כאשם, לפיכך קמצה שלא לשמה כשרה:

(יא) כָּל-זֶכֶר בְּבָנֵי אֹהֲרָן יֶאֱכְלוּהָ חֶקְעוּלָם לְדֹתֵיכֶם מֵאִשֵּׁי יְקוֹק כֹּל זָכֹר. אפילו בעל מום. למה נאמר, אם לאכילה הרי כבר אמור לחם אלהיו מקדשי הקדשים וגו', אלא לרבות בעלי מומין למחלוקת כֹּל אֲשֶׁר-יִגַע בָּהֶם קִדְּשִׁים קָלִים או חולין שיגעו בה ויבלעו ממנה יְקֹדֶשׁ. להיות כמוה, שאם פסולה יפסלו, ואם כשרה יאכלו כחומר המנחה: פ

*

שני

(יב) וַיְדַבֵּר יְקוֹק אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לְאָמְרוֹ:

(יג) זֶה קֶרְבַּן אֹהֲרָן וּבָנָיו אֲשֶׁר-יִקְרְבוּ לִיקוֹק בְּיוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ עֲשִׂי־לָת הַאֲפֵה סֵלֶת מִנְחָה תְּמִיד מִחֲצִיתָהּ בַּבֶּקֶר וּמִחֲצִיתָהּ בַּעֶרֶב: זֶה קֶרְבַּן אֹהֲרָן וּבָנָיו. אף ההדיוטות מקריבין עשירית האיפה ביום שהן מתחנכין לעבודה, אבל כהן גדול בכל יום, שנאמר מנחה תמיד וגו' והכהן המשיח תחתיו מבניו וגו' חק עולם וגו' (פסוק ט):

(יד) עֲלֵמֶחֱבֶת בַּשָּׂמֶן תַּעֲשֶׂה מִרְבֶּבֶת חֲלוּטָה בְּרוֹתְחִין כֹּל צֹרֶחַ תְּבַיֵּאנָה תְּפִינָלוּ אֲפוּיָה אֲפוּיָה הַרְבֵּה, שאחר חליטתה אופה בתנור וחוזר ומטגנה במחבת מִנְחָת פְּתִימִים מלמד שטעונה פתיתה תְּקַרֵּב רִיחֵהָ לִיקוֹק:

(טו) וְהִכְהִין הַמִּשְׁחָ תַּחֲתָיו מִבָּנָיו הַמִּשִּׁיחַ מִבְּנֵי תַּחֲתָיו יַעֲשֶׂה אֲתָהּ חֶקְעוּלָם לִיקוֹק כָּלִיל תְּקַטֵּר. אין נקמצת להיות שירה נאכלין אלא כולה כליל, וכן כל מנחת כהן של נדבה כליל תהיה:

(טז) וְכָל-מִנְחַת בָּהֶן כָּלִיל כֹּלָה שוה לגבוה תִּהְיֶה לֹא תֹאכְלוּ: פ

(יז) וַיְדַבֵּר יְקוֹק אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לְאָמְרוֹ: (יח) דְּבַר אֱלֹהֵי אֹהֲרָן וְאֶל-בָּנָיו לְאָמֹר זֹאת תֹּרַת הַחֲטָאִת בְּמָקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הָעֹלָה תִּשְׁחַט הַחֲטָאִת לִפְנֵי יְקוֹק קֹדֶשׁ קִדְּשִׁים הִוא:

(ב) צו אֶת-אֹהֲרָן אִין צו אלא לשון זרוז מיד ולדורות. אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כִּי־סָרוּ וְאֶת-בָּנָיו לְאָמֹר זֹאת תֹּרַת הָעֹלָה הִוא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל-הַמִּזְבֵּחַ כָּל-הַלֵּילָה עַד-הַבֶּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּנוּקֵד בּוֹ:

זאת תורת העולה וגו'. הרי הענין הזה בא ללמד על הקטר חלבים ואיברים שיהא כשר כל הלילה, וללמד על הפסולין איזה אם עלה ירד, ואיזה אם עלה לא ירד, שכל תורה לרבות הוא בא, לומר תורה אחת לכל העולים, ואפילו פסולין, שאם עלו לא ירדו.

הוא העולה. למעט את הרובע ואת הנרבע וכיוצא בהן, שלא היה פסולין בקדש, שנפסלו קודם שבאו לעזרה:

(ג) וְלִבְשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בָד הִיא הַכְּתוּנָה. ומה תלמוד לומר מדו, שתהא כמדתו ומקנסו יִלְבֹּשׁ עַל-בִּשְׂרׁוֹ שֶׁלֹא יֵאָדָר חוּצָה בְּנִתְיִים וְהָיִים אֶת-הַדִּשָׁן הִיא חוֹתָה מֵאֵל מִחֲתָה מִן הַמְּאוּכְלוֹת הַפְּנִימִיּוֹת וְנוֹתֵן בְּמִזְרָחוֹ שֶׁל כֶּבֶשׂ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ אֶת-הָעֹלָה הַשֵּׁן אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ הַשֵּׁן הַשֵּׁן הַשֵּׁן אֶת הָעֹלָה. ועשאתה דשן, מאותו דשן ירים תרומה וּשְׂמֹו אֶת-הַמִּזְבֵּחַ מֵצֵא אֲבָרִים שְׁעֵדִין לֹא נִתְּעַלּוּ, מחזירין על המזבח לאחר שחתה גחלים אילך ואילך ונטל מן הפנימיות, שנאמר את העולה על המזבח וְשְׂמֹו אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ:

(ד) וּפִשְׁט אֶת-בְּגָדָיו וְלִבְשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים אִין זו חובה אלא דרך ארץ, שלא יללך בהוצאת הדשן בגדים שהוא משמש בהן תמיד. בגדים שבשל בהן קדרה לרבו אל ימזוג בהן כוס לרבו, לכך ולבש בגדים אחרים פחותין מהן וְהוֹצִיא אֶת-הַדִּשָׁן אֶל-מִתּוֹחַ לְמִתְנָה אֶל-מָקוֹם טְהוֹר: וְהוֹלִיֵא אֶת הַשֵּׁן, הצבור בתפוח, כשהוא רבה ואין מקום למערכה, מוציאו משם. ואין זה חובה בכל יום, אבל התרומה חובה בכל יום:

(ה) וְהָאֵשׁ עַל-הַמִּזְבֵּחַ תִּנוּקֵד בּוֹ רִיבָה כֹּאֵן יִקִּידוֹת הַרְבֵּה, על מוקדה, ואש המזבח תוקד בו, והאש על המזבח תוקד בו, אש תמיד תוקד על המזבח, כולן נדרשו במסכת יומא (מג:): שנחלקו רבותינו במנין המערכות שהיו שם לֹא תִכְבֶּה וּבְעַר עֲלֶיהָ הַכֶּהֵן עֲצִים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר וְעַרְךָ עֲלֶיהָ הָעֹלָה עוֹלֵת תְּמִיד הִיא תְּקִידִים וְהַקֵּטֹרֶת עֲלֶיהָ חֲלָבֵי הַשְּׁלֵמִים. אם יביאו שם שלמים. ורבותינו למדו מכאן - עליה, על עולת הבוקר, השלם כל הקרבנות כולם, מכאן שלא יא דבר מאוחר לתמיד של בין הערבים:

(ו) אֵשׁ תְּמִיד תִּנוּקֵד עַל-הַמִּזְבֵּחַ אֶשׁ תְּמִיד. אש שנאמר בה תמיד, היא שמדליקין בה את הנרות, שנאמר בה (שמות כז כ) להעלות נר תמיד, אף היא מעל המזבח החיצון תוקד לֹא תִכְבֶּה. המכבה אש על המזבח עובר בשני לאוין: ס

(ז) וְזֹאת תֹּרַת הַמִּנְחָה תורה אחת לכולן להטעין שמן ולבונה האמורין בענין. שיכול אין לי טענות שמן ולבונה אלא מנחת ישראל שהיא נקמצת, מנחת כהנים שהיא כליל מנין, תלמוד לומר תורת הקרב אתה בְּנִי־אֹהֲרָן הִיא הגשה בקרן מערבית דרומית לִפְנֵי יְקוֹק הִוא

(ז) כחטאת באשם תזרה אחת להם בדבר זה הכהן אשר יכפר בו לו יהיה. הראוי לכפרה חולק בו, פרט לטבול יום ומחוסר כפורים ואונן:

(ח) והכהן המקריב את-עלת איש עזר העלה אשר הקריב לכהן לו יהיה. פרט לטבול יום ומחוסר כפורים ואונן שאין חולקים בעורות:

(ט) וכל-מנחה אשר תאפה בתנור וכל-נעשה במרחשת ועל-מחבת לכהן המקריב אתה לו תהיה. יכול לו לבדו, תלמוד לומר (פסוק הבא) לכל בני אהרן תהיה. יכול לכולן, תלמוד לומר לכהן המקריב, הא כיצד, לבית אב של אותו יום שמקריבין אותה:

(י) וכל-מנחה בלילה בשמן זו מנחת נדבה וחרבה זו מנחת חוטא ומנחת קנאות שאין בהן שמן לכלבני אהרן תהיה איש באהו: פ

*

שלישי

(יא) וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליקוק:

(יב) אם על-תודה יקריבנו אם על דבר הודאה על נס שנעשה לו, כגון ירדי הים והולכי מדברות וחבושי בית האסורים וחולה שנתרפא שהם צריכין להודות שכתוב בהן (תהלים קז כא - כב) יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם ויזבחו זבחי תודה. אם על אחת מאלה דר שלמים הללו, שלמי תודה הן, וטעונות לחם האמור בענין, ואינן נאכלין אלא ליום ולילה, כמו שמפורש כאן והקריב על-זבח התודה ארבעה מיני לחם, חלות ורקיקין ורבוכה, שלשה מיני מצה, וכתב (פסוק הבא) על חלת לחם חמץ וגו', וכל מין ומין עשר חלות, כך מפורש במנחות (עז). ושעורן חמש סאין ירושלמיות שהן שש מדבריות, עשרים עשרון חלזות מצות בלילות בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן וסלת מרבת לחם חלוט ברותחין כל צרכו חלת בלילות בשמן:

(יג) על-חלת לחם חמץ יקריב קרבנו על-זבח מגיד שאין הלחם קדוש קדושת הגוף להפסל ביוצא וטבול יום ומלצאת לחולין בפדיון, עד שישחט הזבח תזבח שלמים:

(יד) והקריב ממנו אחד מכל-קרבן תרומה ליקוק לכהן הניק את-דם השלמים לו יהיה: אחד מכל קרבן, לחם אחד מכל מין ומין יטול תרומה לכהן העובד עבודתה, והשאר נאכל לבעלים ובשרה לבעלים, חוץ מחזה ושוק שבה, כמו שמפורש למטה (פסוקים כט - לב) תנפת חזה ושוק בשלמים, והתודה קרויה שלמים:

(טו) ובשר זבח תזבח שלמים יש כאן רבויין הרבה, לרבות חטאת ואשם ואיל זיר וחגיגת י"ד, שיהיו נאכלין ליום ולילה ביום קרבנו יאכל וכזמן בשרה זמן לחמה לא-יניח ממנו עד-בקר. אבל אוכל הוא כל הלילה, אם כן למה אמרו עד חצות, כדי להרחיק אדם מן העבירה:

(טז) ואם-גדרו או נדבה זבח קרבנו שלא הביאה על הודאה של נס, אינה טעונה לחם ונאכלת לשני ימים, כמו שמפורש בענין ביום הקריבו את-זבחו יאכל וממחרת והנותר ממנו יאכל: וממחרת והנותר ממנו. בראשון יאכל. ו"ו זו יתירה היא, ויש כמוה הרבה במקרא, כגון ואלה בני צבעון ואיה וענה (בראשית לו כד), תת וקדש וצבא מרמס (דניאל ח יג):

(יז) והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף:

(יח) ואם האכל יאכל מבשר-זבח שלמים ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו לא יחשב לו פגול יהיה במחשב בשחיטה לאכלו בשלישי

(יט) הכהן המחטא אתה העובד עבודתיה שהיא נעשית חטאת על ידו יאכלנה המחטא אתה יאכלנה. הראוי לעבודה, יצא טמא בשעת זריקת דמים שאינו חולק בבשר. ואי אפשר לומר שאוסר שאר כהנים באכילתה חוץ מן הזורק דמה, שהרי נאמר למטה (פסוק כב) כל זכר כהנים יאכל אותה במקום קדש תאכל בתצר אהל מועד:

(כ) כל אשר-יגע בבשרה כל דבר אוכל אשר יגע ויבלע ממנה יקדש להיות כמוה, אם פסולה תפסל, ואם היא כשרה תאכל כחומר שבה. ואשר יזה מדמה על-הפגד אשר יזה עליה תכבס במקום קדש:

ואשר יזה מדמה על הכנף. ואם הוזה מדמה על הבגד, אותו מקום דם (הבגד אשר יזה עליה), תכבס בתוך העזרה.

אשר יזה. יהא זה, כמו (איוב טו כט) ולא יטה לארץ מנלם, יהא נטוי:

(כא) וכל-יחפש אשר תבשרו לפי שהבליעה שנבלעת בו נעשה נותר, והוא הדין לכל הקדשים ואם בכלי נחשת בשלה ומרק לשון תמרוקי הנשים (אסתר ב יב), אישקורמיניט בלע"ז [נקוי] ושטרף במים. ומרק ושטרף. לפלוט את בליעתו, אבל כלי חרס למדך הכתוב כאן שאינו יוצא מידי דופיו לעולם:

(כב) כל-זכר כהנים יאכל אתה הא למדת שהמחטא אותה האמור למעלה לא להוציא שאר הכהנים, אלא להוציא את שאינו ראוי לחטוי קדש קדשים הוא:

(כג) וכל-חטאת אשר יזבא מדמה אלא-אהל מועד לכפר בקדש לא תאכל באש תשרף: פ

וכל חטאת וגו'. שאם הכניס מדם חטאת החיצונה לפניו פסולה. וכל רבות שאר קדשים:

פרק ז

(א) וזאת תורת האשם קדש קדשים הוא. הוא קרב ואין תמורתו קרבה:

(ב) במקום אשר ישחטו את-העלה ישחטו את-האשם (ישחטו. ריבה לנו שחיטות הרבה, לפי שמצינו אשם בצבור, נאמר ישחטו רבים. ותלאו בעולה להביא עולת צבור לצפון) ואת-דמו יזרק על-המזבח סביב:

(ג) ואת כל-חלבו וגו'. עד כאן לא נתפרשו אמורין באשם, לכך הוצרך לפרשם כאן, אבל חטאת כבר נתפרשו בה בפרשת ויקרא (פרק ב) יקריב ממנו את האליה לפי שאשם אינו בא אלא איל או כבש, ואיל וכבש נתרבו באליה ואת-החלב המכסה את-הקרב:

(ד) ואת שתי הקליות ואת-החלב אשר עליהן אשר על-הפסלים ואת-היתרת על-הקבד על-הקליות יסירנה:

(ה) והקטיר אתם הכהן המזבחה אשה ליקוק אשם הוא. עד שינתק שמו ממנו. לימד על אשם שמתו בעליו או שנתכפרו בעליו, אף על פי שעומד להיות דמיו עולה לקיץ המזבח, אם שחטו סתם, אינו כשר לעולה קודם שנתק לרעיה. ואינו בא ללמד על האשם שיהא פסול שלא לשמו, כמו שדרשו 'הוא' הכתוב בחטאת, לפי שאשם לא נאמר בו אשם הוא, אלא לאחר הקטרת אמורין, והוא עצמו שלא הוקטרו אמוריו כשר:

(ו) כל-זכר כהנים יאכלו במקום קדוש יאכל קדש קדשים הוא. בתורת כהנים הוא נדרש:

כ) וישומו את החלבים על החזות ויקטר החלבים המזבחה. למדנו ששלושה כהנים זקוקין לה, כך מפורש במנחות (ב.ו).

את החלב על החזה יביאנו. ואת החזה למה מביא, להניף אותו הוא מביאו, ולא שיהא הוא מן האשים. לפי שנאמר את אשי ה' את החלב על החזה, יכול שיהא אף החזה לאשים, לכך נאמר את החזה להניף וגו'.

לא) והקטיר הכהן את החלב המזבחה והיה החזה להניף ולבניו: והקטיר הכהן את החלב. ואחר כך והיה החזה לאהרן, למדנו שאין הבשר נאכל בעוד שהאמורים למטה מן המזבח:

לב) ואת שוק הימין שוק. מן הפרק של ארכובה הנמכרת עם הראש עד הפרק האמצעי, שהוא סוכר של רגל התננו תרומה לכהן מזבחי שלמים:

לג) המקריב את ידים השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תהיה שוק הימין למנה: המקריב את דם השלמים וגו'. מי שהוא ראוי לזריקתו ולהקטיר חלבו, יצא טמא בשעת זריקת דמים או בשעת הקטר חלבים, שאינו חולק בבשר:

לד) כי את החזה התנופה ואת שוק התרומה התנופה, התנופה. מוליך ומביא, מעלה ומוריד לקחת מן בשר ישראל מזבחי שלמים ואת אדם להניף ולבניו לחק עולם מאת בני ישראל:

לה) ואת משחת אהרן ומשחת בניו מאשי יקוק ביום הקריב אתם לכהן ליקוק: לו) אשר צוה יקוק לתת להם ביום משחו אתם מאת בני ישראל חקת עולם לדרתם:

לז) ואת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ליום חינוך הכהונה ולזבח השלמים:

לח) אשר צוה יקוק אתי משה בהר סיני ביום צוהו את בני ישראל להקריב את קרבניהם ליקוק במדבר סיני: פ

*

רביעי

פרק ח

א) וידבר יקוק אל משה לאמר:

ב) קח את אהרן פרשה זו נאמרה שבעת ימים קודם הקמת המשכן, שאין מוקדם ומאוחר בתורה. קח את אהרן, קחנו בדברים ומשכו ואת בניו אתו ואת הבגדים ואת שמן המשחה ואתן פר החטאת ואת שני האילים ואת סל המצות. אלו האמורים בענין צוות המלואים בואתה תצוה, ועכשיו ביום ראשון למלואים חזר וזרזו בשעת מעשה:

ג) ואת בלי העדה הקהל אל פתח אהל מועד. זה אחד מן המקומות שהחזיק מועט את המרובה:

ד) ויעש משה כאשר צוה יקוק אתו ותקהל העדה אל פתח אהל מועד:

ה) ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה יקוק לעשות: זה הלכך. דברים שראו שאני עושה לפניכם צוני הקדוש ברוך הוא לעשות, ואל תאמרו לכבודי ולכבוד אחי אני עושה. כל הענין הזה פירשתי בואתה תצוה:

הכתוב מדבר. יכול אם אכל ממנו בשלישי יפסל למפרע, תלמוד לומר המקריב אותו לא יחשב, בשעת הקרבה הוא נפסל, ואינו נפסל בשלישי. וכן פירושו, בשעת הקרבתו לא תעלה זאת במחשבה, ואם חשב פגול יהיה והנפש האכלת ממנו אפילו בתוך הזמן, עונה תשא עונה תשא:

יט) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל והכשר. של קדש שלמים אשר יגע בכל טמא לא יאכל. והכשר. לרבות אבר שיצא מקצתו, שהפנימי מותר באש ישרף והבשר בלטהוד יאכל בשך: כל טהור יאכל כשר. מה תלמוד לומר, לפי שנאמר (דברים יב ז) ודם זבחיך ישפך וגו' והבשר תאכל, יכול לא יאכלו שלמים אלא הבעלים, לכך נאמר כל טהור יאכל בשר.

והכשר כל טהור יאכל כשר. כלומר כל מה שאסרתי לך בחטאת ואשם, שאם יצאו חוץ לקלעים אסורין, כמו שכתוב (לעיל ו ט) בחצר אהל מועד יאכלוהו, בבשר זה אני אומר לך כל טהור יאכל בשר, אפילו בכל העיר:

כ) והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר ליקוק וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההיא מעמיה:

וטומאתו עליו. בטומאת הגוף הכתוב מדבר, אבל טהור שאכל את הטמא, אינו ענוש כרת, אלא באזהרה - והבשר אשר יגע בכל טמא וגו' (הפסוק הקודם). ואזהרת טמא שאכל את הטהור אינה מפורשת בתורה, אלא חכמים למדוה בגזרה שווה. שלש כריתות אמורות באוכלי קדשים בטומאת הגוף, ודרשום רבותינו בשבועות (ז.ז) אחת לכלל ואחת לפרט ואחת ללמד על קרבן עולה ויורד, שלא נאמר אלא על טומאת מקדש וקדשיו:

כא) ונפש כרתגוע בכל טמא בטמאת אדם או בבהמה טמאה או בכל שקץ טמא ואכל מבשר יבוח השלמים אשר ליקוק ונכרתה הנפש ההיא מעמיה: פ (כב) וידבר יקוק אל משה לאמר: (כג) דבר אל בני ישראל לאמר כל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו:

כד) וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה. בא ולימד על החלב שאינו מטמא טומאת נבלות ואכל לא תאכלהו. אמרה תורה יבוא איסור נבלה וטרפה ויחול על איסור חלב, שאם אכלו, יתחייב אף על לאו של נבלה, ולא תאמר אין איסור חל על איסור:

כה) כי כל אכל חלב מן הבהמה אשר יקריב ממנה אשה ליקוק ונכרתה הנפש האכלת מעמיה:

כו) וכל דם לא תאכלו בכל מושבת יכם לפי שהיא חובת הגוף ואינה חובת קרקע, נוהגת בכל מושבות, ובמסכת קדושין בפרק א (לז). מפרש למה הוצרך לומר לעוף ולבהמה. פרט לדם דגים וחגבים:

כז) כל נפש אשר תאכל בלדם ונכרתה הנפש ההיא מעמיה: פ (כח) וידבר יקוק אל משה לאמר: (כט) דבר אל בני ישראל לאמר המקריב את זבח שלמיו ליקוק יביא את קרבנו ליקוק מזבח שלמיו:

ל) ידיו תביאנה את אשי יקוק את החלב על החזה וביאנו את החזה להניף אתו תנופה לפני יקוק:

ידיו תביאנה וגו'. שתהא יד הבעלים מלמעלה והחלב והחזות נתונים בה, ויד כהן מלמטה ומניפן.

את אשי ה'. ומה הן האשים, את החלב על החזה יביאנו - כשמביאו מבית המטבחים נותן החלב על החזה, וכשנתנו ליד הכהן המניף נמצא החזה למעלה והחלב למטה, וזהו האמור במקום אחר (לקמן י טו) שוק התרומה וחזה התנופה על אשי החלבים יביאו להניף וגו'. ולאחר התנופה נותנו לכהן המקטיר, ונמצא החזה למטה, וזהו שנאמר (לקמן ט

מִקְרָב מֹשֶׁה אֶת־אֶהְרֹן וְאֶת־בָּנָיו וַיִּרְחַץ אֹתָם בַּמַּיִם: (ו) וַיִּתֵּן עֲלֵיהֶם אֶת־הַכֹּהֵן וַיַּחְדָּר אֹתוֹ בְּאַבְנֵט וּבְלֶבַשׁ אֹתוֹ אֶת־הַמַּעֲלִי וַיִּתֵּן עֲלָיו אֶת־הָאֹפֶד וַיַּחְדָּר אֹתוֹ בְּחֹשֶׁב הָאֹפֶד וַיֹּאפֶד לוֹ בּוֹ:

(ז) וַיִּשֶׂם עֲלָיו אֶת־הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֶל־הַחֹשֶׁן אֶת־הָאוּרִים כְּתָב שֵׁם הַמְּפֹרָשׁ וְאֶת־הַתְּמִימִים:

(ח) וַיִּתֵּן אֶת־הַחֹשֶׁן וְעַל־הַחֹשֶׁן אֶת־הַמִּצְנֶפֶת פְּתִילֵי תַלְתֵי הַקְּבוּעִים בְּצִיץ נָתַן עַל הַמִּצְנֶפֶת, נִמְצָא הַצִּיץ תְּלוּי בְּמִצְנֶפֶת אֶל־מִלּוֹל פְּנֵי אֶת צִיץ הַהֶהָבֵן גִּזְרֵי הַקְּדוֹשׁ בְּאֶשֶׁר צִוָּה יְקֻק אֶת־מֹשֶׁה:

(י) וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־שִׁמּוֹן הַמִּשְׁחָה וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּשְׁחָן וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בּוֹ וַיִּקְדֵּשׁ אֹתָם:

(יא) וַיִּזְוּ מִמֶּנּוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ שֶׁבַע פְּעָמִים לֹא יִדְעַתִּי הִיכֵן נִצְטוּה בַּהֲזָאוֹת הַלָּלוּ וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־הַכִּיֹּרֶת וְאֶת־בְּנֵי לְקַדְּשָׁם:

(יב) וַיִּצַק מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה עַל רֹאשׁ אֶהְרֹן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לְקַדְּשׁוֹ; וַיִּמַּשְׁח וַיִּמַּשְׁח בַּתְּחִלָּה יוֹצֵק עַל רֹאשׁוֹ, וְאַחֵר כִּי נִתֵּן בֵּין רִיסֵי עֵינָיו וּמוֹשֵׁךְ בָּאֲצָבָעוֹ מִזֶּה לָּזֶה:

(יג) וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־בָּנָיו אֶהְרֹן וַיִּלְבָּשֶׂם בְּתַנְתּוֹ וַיַּחְדָּר אֹתָם אֲבָנֵט וַיַּחְבֹּשׁ לָהֶם מַגְבָּעוֹת וַיַּחְבֹּשׁ לָשׁוֹן קְשִׁירָה בְּאֶשֶׁר צִוָּה יְקֻק אֶת־מֹשֶׁה:

(יד) וַיִּגָּשׁ אֶת פֶּר הַחֹטָאֹת וַיִּסְמְךְ אֶהְרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ פֶּר הַחֹטָאֹת:

(טו) וַיִּשְׁחֹט וַיִּקַּח מִשְׁחָה אֶת־הַדָּם וַיִּתֵּן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב בְּאֲצָבָעוֹ וַיַּחְטֵא אֶת־הַמִּזְבֵּחַ חֹטְאוֹ וְטַהַר מִזְרוֹת הַלַּחֲסָן לְקֹדֶשׁה וְאֶת־הַדָּם יִצַק אֶל־יִסּוּד הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקְדַּשְׁהוּ בְּעֹבְדָה זוֹ לְכַפֵּר עֲלָיו. מַעֲתָה כָּל הַכַּפּוּרוֹת:

(טז) וַיִּקַּח אֶת־כָּל־הַחֲלָב אֲשֶׁר עַל־הַקֶּרֶב וְאֶת־יֵתֶר הַכֶּבֶד לְבַד הַכַּבֵּד, שֶׁהִיא נוֹטֵל מֵעַט מִן הַכַּבֵּד עִמָּה וְאֶת־שְׁתֵּי הַכְּלָיִת וְאֶת־חֲלֹבֶהּ וַיִּקְטֹר מִשְׁחָה הַמִּזְבֵּחַ:

(יז) וַיִּתֵּן אֶת־עֲדוֹ וְאֶת־בִּשְׁרוֹ וְאֶת־פִּרְשׁוֹ שֶׁרַף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה בְּאֶשֶׁר צִוָּה יְקֻק אֶת־מֹשֶׁה: (יח) וַיִּקְרַב אֶת אֵיל הָעֹלָה וַיִּסְמְכוּ אֶהְרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל: (יט) וַיִּשְׁחֹט וַיִּזְרַק מִשְׁחָה אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (כ) וְאֶת־הָאֵיל נָתַח לְנִתְחָיו וַיִּקְטֹר מִשְׁחָה אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־הַנְּתֻחִים וְאֶת־הַפְּדֵר: (כא) וְאֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת־הַכְּרָעִים רִחֵץ בַּמַּיִם וַיִּקְטֹר מִשְׁחָה אֶת־כָּל־הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ עָלָה הוּא לְרִידֵינִיחָח אֲשֶׁה הוּא לְיִקְוֹק בְּאֶשֶׁר צִוָּה יְקֻק אֶת־מֹשֶׁה:

שביעי

(ל) וַיִּקַּח מֹשֶׁה מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִקְרָבֵם אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּזְוּ עַל־אֶהְרֹן עַל־בְּגָדָיו וְעַל־בְּגָדֵי בָנָיו אֹתוֹ וַיִּקְדֵּשׁ אֶת־אֶהְרֹן וְאֶת־בְּנָיו וְאֶת־בְּגָדֵי בָנָיו אֹתוֹ: (לא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אֶהְרֹן וְאֶל־בָּנָיו בְּשֻׁלּוֹ אֶת־הַבִּשְׂרָה פְּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְשֵׂם תֹאכְלוּ אֹתוֹ וְאֶת־הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בִּסֶּל הַמַּלְאָכִים בְּאֶשֶׁר צִוִּיתִי לֵאמֹר אֶהְרֹן וּבָנָיו יֹאכְלֻהוּ: (לב) וְהַגּוֹתֵר בַּבֶּשֶׂר וּבִלְחֶם בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹפוּ:

(לג) וּמִפְתָּח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצֵא שְׁבָעַת יָמִים עַד יוֹם מַלְאֵת יָמִי מַלְאֵיכֶם כִּי שְׁבָעַת יָמִים יִמְלֵא אֶת־יְדֵיכֶם:

(לד) בְּאֶשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צִוָּה יְקֻק לְעֵשֶׂת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: לֹא הָיָה לְעֵשֶׂת. כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים. וְרַבּוּתוֹ ז"ל דְּרָשׁוּ: לְעֵשֶׂת - זֶה מַעֲשֵׂה פֶרָה. לְכַפֵּר - זֶה מַעֲשֵׂה יוֹם הַכַּפּוּרִים, וְלִלְמַד שְׂכָהן גְּדוֹל טַעוֹן פְּרִישָׁה קוֹדֵם יוֹם הַכַּפּוּרִים שִׁבְעַת יָמִים, וְכֵן הַכֹּהֵן הַשּׁוֹרֵף אֶת הַפֶּרָה:

(לה) וּפְתָח אֹהֶל מוֹעֵד תִּשְׁבּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה שְׁבָעַת יָמִים וְשִׁמְרַתֶּם אֶת־מִשְׁמַרְתּוֹ יְקֻק וְלֹא תִמּוֹתוּהָ אִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵן, הָרִי אֹתָם חַיִּיבִים מִיתָה כִּיִּבְּרַן צִוִּיתִי:

(לו) וַיַּעַשׂ אֶהְרֹן וּבָנָיו אֶת כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה יְקֻק בְּיַד־מֹשֶׁה. הַלְּגִיד שִׁבְחָן שֶׁלֹּא הָיָה יָמִין וּשְׂמָאל: ס

(יז) וְאֶת־הַפֶּר וְאֶת־עֲדוֹ וְאֶת־בִּשְׁרוֹ וְאֶת־פִּרְשׁוֹ שֶׁרַף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה בְּאֶשֶׁר צִוָּה יְקֻק אֶת־מֹשֶׁה: (יח) וַיִּקְרַב אֶת אֵיל הָעֹלָה וַיִּסְמְכוּ אֶהְרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל: (יט) וַיִּשְׁחֹט וַיִּזְרַק מִשְׁחָה אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (כ) וְאֶת־הָאֵיל נָתַח לְנִתְחָיו וַיִּקְטֹר מִשְׁחָה אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־הַנְּתֻחִים וְאֶת־הַפְּדֵר: (כא) וְאֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת־הַכְּרָעִים רִחֵץ בַּמַּיִם וַיִּקְטֹר מִשְׁחָה אֶת־כָּל־הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ עָלָה הוּא לְרִידֵינִיחָח אֲשֶׁה הוּא לְיִקְוֹק בְּאֶשֶׁר צִוָּה יְקֻק אֶת־מֹשֶׁה:

חמישי

(כב) וַיִּקְרַב אֶת־הָאֵיל הַשְּׂנִי אֵיל הַמַּלְאָכִים אֵיל הַשְּׁלֵמִים, שְׂמִלּוּאִים לָשׁוֹן שְׂלֵמִים, שְׂמִמְלָאִים וּמְשִׁלִּימִים אֶת הַכֹּהֲנִים בְּכַהֲנוֹתָם וַיִּסְמְכוּ אֶהְרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל:

(כג) וַיִּשְׁחֹט וַיִּקַּח מִשְׁחָה מִדְּמוֹ וַיִּתֵּן עַל־תְּנוּךְ אֶזְרָאֶהְרֹן הַיְמָנִית וְעַל־כְּתֹף יְדוֹ הַיְמָנִית וְעַל־כְּתֹף רְגְלוֹ הַיְמָנִית: (כד) וַיִּקְרַב אֶת־בָּנָיו אֶהְרֹן וַיִּתֵּן מִשְׁחָה

(כד) וַיִּקְרַב אֶת־הָאֵיל הַשְּׂנִי אֵיל הַמַּלְאָכִים אֵיל הַשְּׁלֵמִים, שְׂמִלּוּאִים לָשׁוֹן שְׂלֵמִים, שְׂמִמְלָאִים וּמְשִׁלִּימִים אֶת הַכֹּהֲנִים בְּכַהֲנוֹתָם וַיִּסְמְכוּ אֶהְרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל:

ששי

(כג) וַיִּשְׁחֹט וַיִּקַּח מִשְׁחָה מִדְּמוֹ וַיִּתֵּן עַל־תְּנוּךְ אֶזְרָאֶהְרֹן הַיְמָנִית וְעַל־כְּתֹף יְדוֹ הַיְמָנִית וְעַל־כְּתֹף רְגְלוֹ הַיְמָנִית: (כד) וַיִּקְרַב אֶת־בָּנָיו אֶהְרֹן וַיִּתֵּן מִשְׁחָה

את כללי העריכה בהרחבה ניתן לראות במבוא לגיליון פרשת בראשית. / כל הזכויות שמורות. ©

ניתן להשיג את הגיליון (וכן גליונות קודמים) במאגר העלונים הממוחשב של 'דרשו'

מהכורכת כתב כס"י - ניתן להשיג ב'מערכת שבתי' בקול הלשון, תחת הכותר 'חומש עם רש"י משולב'

וכן ניתן להשיג במייל - 2711526@GMAIL.COM

הארות הערות ותיקוני טעויות יתקבלו בברכה 05276-13331